

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1867/2020
21.10.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Зоран Васић, адвокат из ..., против тужене „ProCredit Bank“ АД Београд, са седиштем у Београду, чији је пуномоћник Борис Богдановић, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4676/17 од 15.01.2019. године, у седници већа одржаној 21.10.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4676/17 од 15.01.2019. године, у ставу првом изреке, у делу којим је одбијен тужбени захтев за поноштај решења о отказу уговора о раду.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4676/17 од 15.01.2019. године у ставу другом изреке, у делу којим је одбачена као недозвољена тужба којом је тражено да се као незаконито поништи решење туженог о престанку привременог удаљења са рада.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду П1 2207/12 од 13.03.2017. године, ставом првим изреке одбијен је тужбени захтев којим је тражено да се поништи решење тужене о престанку привременог удаљења тужиоца са рада донето 02.02.2010. године, као и решење о отказу уговора о раду од 03.02.2010. године. Ставом другим изреке одбијен је тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужена да тужиоца врати на рад. Ставом трећим иреке одлучено је да свака странка сноси своје трошкове.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 4676/17 од 15.01.2019. године, одбијена је жалба тужиоца и потврђена пресуда Трећег основног суда у Београду П1 2207/12 од 13.03.2017. године у делу става првог изреке којим је одбијен тужбени захтев тужиоца за поништај решења о отказу уговора о раду (став 1. изреке) и у ст. другом. Укинута је првостепена пресуда у преосталом делу става првог изреке и тужба одбачена у

делу у којем је тражено да се као незаконито поништи решење туженог о престанку привременог удаљења тужиоца са рада (став 2. изреке). Преиначено је решење о трошковима поступка садржано у првостепеној пресуди, тако што је обавезан тужилац да туженој на име трошкова парничног поступка исплати 54.000,00 динара (став 3.). Одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова парничног поступка у износу од 282.000,00 динара (став 4. изреке). Одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка (став 5. изреке).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је поднео ревизију због погрешне примене материјалног права и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Тужена је поднела одговор на ревизију тужиоца.

Испитујући побиијану пресуду у смислу члана 401. став 2. тачка 5. у вези чл. 420. и 441. и члана 408. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана у делу којим је одбијен тужбени захтев за поништај решења о отказу уговора о раду, а да је недозвољена у делу којим је одлучено о поништају решења о престанку привременог удаљења тужиоца са рада.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, као ни друге битне повреде одредаба парничног поступка из члана 407. став 1. ЗПП, због којих се ревизија може изјавити. Другостепени суд је правилно и потпуно применио одредбе процесног закона које су биле од утицаја на доношење законите и правилне пресуде.

Према чињеничном стању које је утврдио другостепени суд, тужилац је био запослен код тужене на радном месту техничког лица у Служби техничког одржавања, Дирекција ... по Уговору о раду бр. ../06 од 15.11.2006. године. Решењем тужене од 08.02.2009. године, тужилац је удаљен са рада до 02.02.2010. године када је решењем престало привремено удаљење, а решењем од 03.02.2010. године, тужиоцу је отказан уговор о раду због повреде радне обавезе утврђене чланом 16. Уговора о раду – одбијање да се повинује усменим правилима, упутствима или директним наређењима претпостављених. Служба за техничко одржавање у којој је тужилац радио, актом тужене о систематизацији радних места, смештена је у Одељење администрације и непосредно одговорно лице за ту службу је шеф Одељења администрације, док је непосредни тужиочев претпостављени у току рада био руководиоца Службе техничког одржавања. Дана 09.11.2009. године, руководиоца Службе техничког одржавања је одржао састанак и том приликом је обавестио запослене да ће у наредном периоду, бити задужени да обављају дужност прања службених возила банке. Дана 30.11.2009. године, тужилац је одбио да изврши дужност прања возила за превоз председника управног одбора банке и исто је поновио супервизору техничког одржавања и пред шефом Одељења администрације, изјавом да може, али да неће да пере службена возила јер му је то испод части, и да ће, ако буде морао да изврши тај задатак, возило одвести у перионицу да се тамо опере. Пре доношења решења о отказу уговора о раду, тужена је донела упозорење исте садржине као решење дана 08.12.2009. године, на које се тужилац изјаснио, не негирајући наводе из упозорења.

По оцени Врховног касационог суда, правилно је у побиијаним нижестепеним пресудама примењено материјално право када је одбијен тужбени захтев за поништај решења о отказу уговора о раду и враћање на рад, будући да је тужилац одбијањем да поступи по налогу послодавца, извршио тежу повреду радне обавезе утврђену чланом 16. Уговора о раду, због чега му је законито престао радни однос на основу члана 179. тачка

2. Закона о раду. Наиме, по радном налогу послодавца, тужилац је директно одбио да опере службено возило, што је на јасан и недвосмислен начин поновио у разговору са својим непосредним руководиоцем и шефом Одељења администрације. Радни налог се односио на све запослене у Служби за техничко одржавање објеката, па и на тужиоца који је у тој служби био запослен на пословима техничког лица. Тужиоцу, као ни другим запосленим лицима, радни налог није био упућен на начин да их омаловажи, ни из разлога шикане, већ у циљу рационализације и уштеде, дакле из оправданих потреба послодавца. У тим околностима, тужилац је био дужан да се повинује усменим правилима која је поставио послодавац, што је одбио, па је непоштовањем правила и неоправданим одбијањем конкретног задатка, својом кривицом учинио повреду радне обавезе утврђену уговором о раду. Стога није од утицаја што пословну одлуку тужене да послове прања возила обавља у сопственој режији, није истовремено пратила нова систематизација радних места, јер та околност у конкретном случају не утиче на законитост оспореног решења.

Како је тужиоцу законито престао радни однос, тужени није дужан да тужиоца врати на рад, применом члана 191. став 1. Закона о раду.

У делу којим је одбачена тужба, у односу на захтев којим је тражено да се као незаконито поништи решење тужене о престанку привременог удаљења са рада, ревизија није дозвољена, јер се не ради о спору из члана 441. ЗПП - о спору заснивању, постојању и престанку радног односа, када је ревизија увек дозвољена, због чега је ревизија у том делу одбачена.

На основу чл. 413. и 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа-судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић